

ΒΟΛΤΑ ΣΤΗ ΣΚΟΥΠΙΔΟΥΠΟΛΗ

Copyright © Συνοδινού Ράνια
Follow me on Twitter: @RaniaSin

“Smashwords Edition”

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος web site με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εργαστηρίου. Νόμος 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN: 978-618-80730-0-5

Για τον μικρό μου Αλέξανδρο

ΗΜια φορά και έναν καιρό ένα αγοράκι που το έλεγαν Άγγελο και ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Αντωνία έπαιζαν χαρούμενα στο δάσος. Μαζί του ο Άγγελος είχε πάρει την αγαπημένη του κόκκινη μπάλα. Την έριχνε στην Αντωνία και εκείνη του την πετούσε πάλι πίσω. Ήταν πολύ χαρούμενα για αυτό τους το παιχνίδι και τα γέλια τους αντιλαλούσαν σε όλο το δάσος. Χωρίς να το ξέρουν είχαν μαζευτεί τα ζωάκια του δάσους και τους παρακολουθούσαν.

"Κοίταξε πόσο μακριά μπορώ να την πετάξω" είπε ο Άγγελος

"Πρόσεχε όμως μην την ρίξεις πολύ μακριά γιατί θα την χάσουμε στο τέλος" του έλεγε η Αντωνία . Ο Άγγελος όμως δεν την άκουσε και έβαλε όλη του τη δύναμη. Ήθελε να της δείξει πόσο πολύ δυνατός είναι. Με το στόμα ανοικτό έβλεπαν την μπάλα να περνάει πάνω από το κεφάλι της Αντωνίας και να κατευθύνεται στην μεγάλη κατηφόρα.

"Στο είπα!" είπα θυμωμένα η Αντωνία

"Μην ανησυχείς θα πάω αμέσως να την βρω" είπε ο Άγγελος και ξεκίνησε αμέσως να κυνηγάει την μπάλα. Δεν ήθελε να του είναι θυμωμένη η Αντωνία.

"Μόνος σου; Δεν νομίζω;" φώναξε η Αντωνία και άρχισε να τρέχει πίσω του.

Όσο και έτρεχαν η μπάλα έμοιαζε να απομακρύνεται περισσότερο στην κατηφόρα.

"Μα επιτέλους με πόση δύναμη την έριξες;" φώναζε η Αντωνία.

"Είδες πόσο δυνατός είμαι;" της απαντούσε ο Άγγελος όλο περηφάνια. Όμως ήξερε πως η κατηφόρα ήταν πολύ απότομη και έπαιρνε την μπάλα όλο και πιο μακριά.

"Κουράστηκα. Πόση ώρα πια την κυνηγάμε; Μήπως ξέρεις που είμαστε;" αναρωτήθηκε η Αντωνία. Πραγματικά κοίταζαν γύρω τους και δεν είχαν ιδέα που είχαν βρεθεί.

"Είναι η πρώτη φορά που έρχομαι μέχρι εδώ. Κοίτα εκεί τελειώνει το δάσος" είπε ο Άγγελος και έδειξε στην Αντωνία λίγο πιο πέρα.

"Βλέπω και σπίτια. Σίγουρα θα μας βοηθήσουν να γυρίσουμε πίσω στο σπίτι μας" είπαν και άρχισαν να περπατάνε προς τα σπίτια. Όσο όμως πλησίαζαν πιο κοντά μια ανυπόφορη μυρωδιά τους έσπαγε τη μύτη.

"Μα τι είναι αυτή η μυρωδιά;" είπε η Αντωνία κρατώντας τη μύτη της.

"Σκουπίδια!" είπαν και οι δύο αντικρίζοντας μια τεράστια σωρό σκουπιδιών.

Περπατώντας όλο και πιο μέσα στην πόλη έβλεπαν μόνο εγκατάλειψη. Τεράστιες μπάλες από σκουπίδια μπροστά από κάθε σπίτι και σκουπίδια στον δρόμο που τα είχε πάρει ο αέρας. Χαρούμενες κατσαρίδες και ευτυχισμένοι αρουραίοι πήγαιναν και έσκιζαν τις σακούλες για να φάνε ό,τι είχε περισσέψει. Οι τοίχοι ήταν όλοι μουντζουρωμένοι με συνθήματα και άσχημες ζωγραφιές, οι λάμπες στο δρόμο ήταν σπασμένες, οι κήποι των σπιτιών ήταν γεμάτοι αγριόχορτα και τσουκνίδες. Τα παράθυρα και οι πόρτες των σπιτιών ήταν κλειστές. Έμοιαζε λες και είχαν επισκεφθεί μια πόλη φάντασμα.

"Μα τι έγινε εδώ; Πως έγιναν τα πάντα τόσα άσχημα και βρώμικα;" αναρωτήθηκε δυνατά η Αντωνία.

"Αν ήξερα τι είχε γίνει ίσως θα μπορούσα να βοηθήσω" της απάντησε ο Άγγελος. Ξαφνικά καθώς περπατούσαν εμφανίστηκε μπροστά τους μια μεγάλη λευκή κουκουβάγια. Στην αρχή τα δύο παιδιά τρόμαξαν και έκαναν ένα βήμα πίσω.

"Επιτέλους, αυτό περίμενα να ακούσω" είπε η κουκουβάγια και τέντωσε τα φτερά της λες και κοιμόταν για χρόνια. Τα παιδιά την κοιτούσαν έκπληκτα, δεν πίστευαν στα μάτια τους. "Κανείς δεν ήξερε τι έχει γίνει γιατί όλοι ήθελαν να μάθουν μόνο από περιέργεια όχι για να βοηθήσουν. Για αυτό και εγώ δεν είπα τίποτα σε κανέναν" είπε η κουκουβάγια.

"Μιλάς;" είπε η Αντωνία.

"Κουκουβάγια που μιλάει;" αναρωτήθηκε ο Άγγελος.

"Πάντα μιλούσα, αλλά κανείς δεν με άκουγε"
απάντησε η κουκουβάγια.

"Ωραία, πες μας που είναι όλοι;"

"Στα σπίτια τους, κλειδαμπαρωμένοι."

"Εννοείς πως μέσα σε αυτό το σκουπιδαριό μένουν
άνθρωποι;"

"Βεβαίως! "

"Πως γίνεται αυτό;"

"Θα σας πω την ιστορία. Θα σας εξηγήσω πως αυτή η
πόλη που κάποτε την έλεγαν Καθαρούπολη έγινε
Σκουπιδούπολη.

Πολύ παλιά οι κάτοικοι αυτής της πόλης ήταν πολύ
καθαροί. Κάθε πρωί έβγαιναν όλοι από τα σπίτια τους και
καθάριζαν την αυλή τους, το πεζοδρόμιο και το δρόμο
μπροστά τους. Έλεγαν όλοι μεταξύ τους μια καλημέρα και
χαρούμενοι ξεκινούσαν την μέρα τους. Δεν τσακωνόταν ποτέ
αλλά όλοι μαζί έκαναν προσπάθεια να είναι ευγενικοί μεταξύ
τους και να συγχωρούν ο ένας τα μικρά λάθη του άλλου.
Κανένας δεν χρειαζόταν να πατήσει κόρνα με το αυτοκίνητο
του γιατί πολύ απλά όλοι ήταν πολύ καλοί οδηγοί με
εξαιρετική οδική συμπεριφορά.

Μια μέρα ολόκληρη η χώρα αποφάσισε πως η
Καθαρούπολη ήταν η καλύτερη πόλη και αποφάσισε να δώσει
το πρώτο βραβείο στον Δήμαρχο μαζί με ένα γιγάντιο
κουμπαρά με χρήματα. Ο Δήμαρχος θέλοντας να ευχαριστήσει
τους κατοίκους σπατάλησε όλα τα χρήματα του βραβείου για
να κατασκευάσει ένα πολύπλοκο μηχανήμα. Μέρα νύχτα οι
μάστορες το έφτιαχναν γιατί ήθελαν να το ετοιμάσουν το
συντομότερο δυνατό. Έτσι όταν έφτασε η μέρα έγινε μια
μεγάλη γιορτή για να παρουσιαστεί ο "Σκουπιδοκαθαριστής".
Αυτό το μηχανήμα θα καθάριζε τα πάντα έξω από το κάθε
σπίτι. Ήταν ένα τεράστιο όχημα ρομπότ που θα έκανε τη ζωή
των κατοίκων πιο ξεκούραστη και όλοι οι κάτοικοι ήταν πολύ
χαρούμενοι που θα είχαν ελεύθερο χρόνο. Σιγά σιγά ο
"Σκουπιδοκαθαριστής" έγινε μέρος της ζωής τους. Δεν

χρειαζόταν να κάνουν τίποτα ομαδικά καθώς για όλα υπήρχε ο Σκουπιδοκαθαριστής.

Οι κάτοικοι δεν βλέπντουσαν πια την ίδια ώρα κάθε πρωί και είχαν σταματήσει να λένε "Καλημέρα". Πέταγαν τα σκουπίδια κάτω στο δρόμο γιατί ήξεραν πως δεν θα χρειαζόταν να κουραστεί κάποιος για να τα μαζέψει, υπήρχε ο Σκουπιδοκαθαριστής. Οι μεγάλοι δεν περιποιούταν τον κήπο τους, ούτε και καθάριζαν τις αυλές τους υπήρχε άλλος για εκείνη τη δουλειά. Σιγά σιγά άρχισε να μην ενδιαφέρεται κανείς για τίποτα μιας και υπήρχε το μηχάνημα να τα μαζεύει, έτσι σύντομα με τόση βρωμιά ο Σκουπιδοκαθαριστής έπρεπε να εργάζεται μέρα νύχτα για να προλαβαίνει να καθαρίζει. Όσο περισσότερο δούλευε τόσο πιο πολλούς καπνούς έβγαζε μέχρι που στο τέλος από την πολύ δουλειά χάλασε. Ο Δήμαρχος που είχε σπαταλήσει όλα τα χρήματα για την κατασκευή του δεν είχε άλλα χρήματα για να τον επισκευάσει.

Οι κάτοικοι όμως είχαν ξεχάσει πως έπρεπε να καθαρίζουν και να μην ρυπαίνουν το περιβάλλον. Το αποτέλεσμα ήταν πως πολύ σύντομα η Καθαρούπολη ήταν γεμάτη σκουπίδια και κάθε μέρα το πρόβλημα γινόταν όλο και χειρότερο. Έτσι ο Δήμαρχος αποφάσισε να καλέσει ένα συμβούλιο με όλους τους κατοίκους της πόλης. Τους είπε πως αφού ο Σκουπιδοκαθαριστής είχε χαλάσει έπρεπε ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του και να καθαρίζει όπως πριν. Οι κάτοικοι όμως δεν ήθελαν. Άρχισαν να κατηγορεί ο ένας τον άλλο και να τσακώνονται για το ποιός κάνει τα πιο πολλά σκουπίδια και ποιός θα πρέπει να μαζεύει του δρόμου τα σκουπίδια.

"Μα δεν έχω πετάξει όλα αυτά τα σκουπίδια εγώ. Γιατί να τα μαζέψω; "

"Ούτε εγώ έχω ζωγραφίσει στον τοίχο"

"Ούτε εγώ αφήσει τη αυλή του γείτονα να γεμίσει με ζιζάνια" έλεγε ο ένας στον άλλο και στο τέλος χωρίς να το καταλάβουν είπαν όλοι με μια φωνή:

"Δεν τα έκανα όλα εγώ και δεν μαζεύω τίποτα, δεν φταίω" είπαν και σηκώθηκαν και έφυγαν. Ο Δήμαρχος απογοητευμένος από τη συμπεριφορά των κατοίκων πήγε και κλείστηκε στο σπίτι του. Το ίδιο έκαναν όλοι οι κάτοικοι. Κλειδαμπαρώθηκαν μέσα στα σπίτια τους για να μη βοηθήσουν αλλά και για να μην βλέπουν το πρόβλημα που είχε η πόλη τους. Σύντομα το όνομα της πόλης από Καθαρούπολη έγινε Σκουπιδοπούλη. Κανείς δεν ήθελε να πλησιάσει κοντά. Αυτή λοιπόν παιδιά μου είναι η ιστορία" είπε η Κουκουβάγια.

"Αυτό είναι τρομερό" είπαν τα παιδιά.

"Είμαι σίγουρος πως μπορώ να βοηθήσω" είπε ο Άγγελος με χαμόγελο.

"Πως;" τον ρώτησε όλο περιέργεια η κουκουβάγια.

"Μα καθαρίζοντας, δεν είναι και τίποτα σπουδαίο" είπε ο Άγγελος και έπιασε μια παλιά σκούπα. Το ίδιο έκανε και η Αντωνία και τότε μαζί άρχισαν να τραγουδάνε:

"Αν ένας ένας πιαστούμε απ' το χέρι
και δώσουμε ανθός και ένα αστέρι.
Αν από την καρδιά μας βγαίνουν λουλουΐδια
και όλοι μαζί πούμε χίλια τραγούδια,
η ζωή θα γεμίσει με όμορφα χρώματα
ωραίες μουσικές και γλυκά αρώματα.

Το ξέρω μπορούμε τον κόσμο να αλλάξουμε
και νέα ιστορία στην πόλη να γράψουμε
μπορείς να αλλάξεις, μόνο μην αργείς γιατί:
Πιστεύω σε σένα, σε μένα ,σε μας
σε εκείνους που θα ζωγραφίσουν
με στίχους τον κόσμο για μας
Σε αυτούς που θα φυτέψουν αγάπη στις καρδιές
Και λόγια ελπίδας θέλω να ακούσω εσύ να λες".

Οι νότες από το τραγούδι κατάφεραν και τρύπωσαν μέσα από τις χαραμάδες των παραθύρων και τις κλειστές

πόρτες των σπιτιών. Μπήκαν μέσα στις καρδιές των κατοίκων και τις ζέσταναν. Τα παιδάκια δειλά δειλά άνοιγαν τις πόρτες για να δουν ποιός είναι εκείνος που τραγουδάει. Μέσα σε λίγη ώρα όλοι κάτοικοι της Σκουπιδούπολης βγήκαν από τα σπίτια τους και άρχισαν να χαιρετάει ό ένας τον άλλον. Έπιασαν όλοι εργαλεία καθαριότητας και ξεκίνησαν να μαζεύουν όλοι μαζί όπως παλιά.

Σύντομα με την ομαδική δουλειά η Σκουπιδούπολη έγινε πάλι Καθαρούπολη. Οι κάτοικοι έγιναν ευτυχισμένοι όπως παλιά και ο Άγγελος και η Αντωνία έγιναν οι ήρωες της πόλης. Τους έδωσαν το κύπελλο της Καθαριότητας, μια καινούργια κόκκινη μπάλα και τους υποσχέθηκαν πως όποτε έρχονται στην πόλη θα είναι οι εκλεκτοί προσκεκλημένοι.

.....και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα

-ΤΕΛΟΣ-